

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

DE KONINGSKWESTIE

Een komedie in vier bedrijven

door

Johan Deckers

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen

2016

Nr.1995

PERSONAGES

KONING ALEXANDER II: 55 j. Vaderlijke figuur die rust en waardigheid uitstraalt en heel warm-menselijk overkomt.

BERNARD: 50 j. Persoonlijke bediende van de koning. Zenuwachtig, overdreven keurig en onderdanig, op het maniakale af. (vb. kleren van koning met borstel afvegen, stoel afvegen waarop hij wil gaan zitten enz....) Zeer plichtsbewust en aanhankelijk, net niet onderkruiperig burgermannetje. Gekleed in groene lodenmantel en jagersshoedje. Gehaast in al zijn bewegingen.

Bernard kan eventueel een rasechte Brusselaar zijn, waardoor zijn taal heel wat sappige uitdrukkingen kan verkrijgen.

DORIS: 19 j. Heel spontaan, soms op het brutale af. Jong, fris, hip, energiek, straalt lef uit. Spreekt eerst en denkt dan pas na. Heeft steeds kauwgom in de mond.

EERSTE MINISTER: 48 j. Gedraagt zich heel ernstig. Is zich terdege bewust van zijn waardigheid. Spreekt langzaam met veel klemtonen.

DECOR

Het stuk speelt zich af in een gemeubeld appartement in de hoofdstad.

In de achtergrond is er een balkon dat via twee openzwaaiende glazen deuren uitziet op de huizen aan de overkant van de straat; daken, antennes, schoorstenen...

Aan de linker en rechterzijde van het podium zijn er naast de voordeur, ook nog deuren naar de keuken, de badkamer en de slaapkamer.

Er staan enkele zetels aan de ene kant van de kamer, een tafel en wat stoelen aan de andere kant. Verder nog een lage kast en verdere aankleding die de kamer een ouderwetse en ietwat goedkope aanblik geeft.

'De koningskwestie' is een verzonnen stuk. Alle namen, karakters, plaatsen en gebeurtenissen zijn enkel en alleen het resultaat van de verbeelding van de auteur. Alle gelijkenissen met bestaande of bestaand hebbende personen of gebeurtenissen is dan ook louter toevallig.

E E R S T E B E D R I J F

(Tune radiotijdsein. Tune radionieuws. Stem nieuwslezer) Tien uur. Het KMI verwacht brede opklaringen, die deze middag vanuit het westen het binnenland zullen bereiken. De temperatuur zal in de loop van de namiddag oplopen tot 16°. U hoort nieuws in het kort.

President Nganga Nsikygali van het West-Afrikaanse staatje Zamboto brengt voor het ogenblik een officieel staatsbezoek aan ons land. Deze namiddag is hij te gast op het kabinet van Buitenlandse handel, waar zal worden onderhandeld over een nieuw handelsakkoord tussen beide landen in verband met een verhoogde invoer van Zambotese arachideolie.

Arachideolie is het voornaamste exportproduct van Zamboto en wordt in ons land voornamelijk gebruikt in de voedingsindustrie voor de aanmaak van consumptievetten zoals sla- en frituurolie.

Vanavond wordt president Nganga Nsikygali dan ontvangen op het Koninklijk paleis, waar hem door Koning Alexander II een staatsbanket zal worden aangeboden.

Dit wordt meteen het eerste officiële optreden van Koning Alexander II sinds het overlijden van koningin Margareta, nu ruim twee maanden geleden.

Op het begrotingsconclaf slaagt eerste minister Emiel Devolder er maar niet in de toename van de staatsschulden binnen de vooropgestelde 3,5% te houden. U hoort de premier hierover in gesprek met onze collega Frank Meyskens.

(Stem le minister) 'Het is natuurlijk evident dat deze aberratie intransigent moet geaccordeerd worden met,

1

en contribueert aan het complexitieve karakter van deze materie, wat intrinsiek inherent is aan de reciprociteit ervan. Ik meen dan ook dat het voor iedereen wel apert is, dat dit allesbehalve een....'
(*Fade out*)

(*Als het doek opgaat is het toneel in het donker gehuld. De gordijnen zijn dicht. Het toneel wordt enkel verlicht door daglicht dat door de gordijnen naar binnen dringt. We horen een sleutel in het slot van de voordeur. Die gaat open en licht valt naar binnen.*)

BERNARD : (*Off scene*) Als u me toestaat sire, dan loop ik even voor om wat licht te maken. Ik neem deze hier alvast mee naar binnen. (*Bernard op met twee zware valiezen, zet die neer midden in de kamer, kijkt richting deur.*) Maar nee, laat dat toch staan, Sire. Dat is toch veel te zwaar voor u. Met die zwakke rug van u moet u daarmee toch oppassen. Voor u het weet heeft u terug een lumbago aan uw been, zoals die keer toen u voor de grap de Belgische Schatkist wilde opheffen. Gelukkig zit daar al jààààren geen bodem meer in, want anders waren de gevolgen niet te overzien. Laat maar staan, ik breng die straks zelf wel naar binnen. Maar als u me toestaat schuif ik toch eerst even die gordijnen open. (*Gaat aarzelend zoekend richting venster*) In het donker kan men gemakkelijk ergens tegen op lopen en ik zou het toch niet op mijn geweten willen hebben dat u hier één van uw koninklijke tenen stoot. Er mag dan wel blauw bloed door uw aderen stromen, een blauw scheenbeen is toch altijd nog wat anders. (*Opent gordijnen.*) Zo, dat is al heel wat beter. Nu zien we tenminste wat we zeggen.

1

(Alexander op in deuropening. Heeft klein valiesje bij en regenmantel aan met kraag rechtop.)

BERNARD : Dan breng ik nu eerst even de rest naar binnen; als u me toestaat Sire..

(Alexander komt de kamer binnen, zodat Bernard terug af kan. Gaat tot in het midden van de kamer, zet valiesje neer, legt regenjas op stoel en kijkt rond.)

BERNARD : *(Op met grote en loodzware kartonnen doos.)* Zo die zet ik voorlopig hier even neer. *(Zet doos voorzichtig op tafel. Doet dan lodenjas en hoedje af.)*

Ben ik blij dat we er zijn. Als er nu iets is dat ik niet licht zal vergeten, dan is het wel de rit van uw paleis naar hier. Het was alsof iedereen ons nakeek.

ALEXANDER : Dat beeldde u zich maar in, Bernard. Alhoewel, als men op het spitsuur door het centrum van Brussel rijdt met een knalgele Trabant, waaraan zowat alles lawaai maakt, behalve de claxon, ja dan....

BERNARD : U heeft gelijk. Ik moet toch dringend eens die claxon laten nakijken. Wel Sire, dit is het dan: de Charles Beaumontstraat 19, derde verdieping. *(Tijdens gesprek haalt hij kleeerhanger uit en hangt regenjas daar overdreven keurig op. Dan zet hij doos op tafel en haalt daar boeken, planten - die hij dan met een gietertje wat water geeft -, een warmwaterkruik, kleine schilderijtjes die hij aan de muur hangt, pantoffels in de vorm van dieren, enz.... uit. Hij loopt rond om alles op zijn plaats te zetten.)* Ja, ik weet dat dit natuurlijk absoluut niet te vergelijken is met wat u gewoon bent, en de buurt waar we ons nu bevinden is ook allesbehalve het Paleizenplein. Dat moet u toch ook al opgevallen zijn. Het spijt me oprecht Sire; maar ik had u verwittigd: het is absoluut onmogelijk om op zo'n korte tijd echt iets

beters te vinden. U kunt het zich gewoonweg niet voorstellen hoe moeilijk het is om op de dag van vandaag een gemeubeld appartement te vinden in hartje Brussel. En de prijzen die ze daarvoor dan nog durven vragen: on-ge-lo-fe-lijk. En dan komt daar nog gas bij, water, electriciteit, de syndicus...Dat houdt niet op. Je moet er tegenwoordig al heel warmpjes inzitten om hier nog in de stad te kunnen wonen. Met hetgeen ik verdien zou ik me dat zeker niet kunnen veroorloven. Excuseer Sire, niet dat ik wil klagen over wat u mij betaalt, alhoewel ik toch vind dat na meer dan twintig jaar trouwe dienst.... Allé, om maar te zeggen dat het allesbehalve goedkoop is. En pas op, het is dan nog niet gelijk aan wie ze zo'n appartement verhuren; achterdochtig dat die eigenaars tegenwoordig zijn. Vooral toen ze hoorden dat het om een alleenstaande man ging. Of het soms een buitenlander was, zo ene die de ganse dag niets te doen heeft; een Marokkaan, of een Turk, of erger nog: een hele zwarte. Pas op, niet dat ze persoonlijk iets tegen zo'n mensen hebben, ze moeten ook leven, maar dan toch liever ergens anders. Want u begrijpt dat toch hé meneer, dit is een deftig appartement, en zo zal het blijven ook. En of meneer dan misschien gescheiden was, of - excuseert u me de uitdrukking sire- een homoseksueel. Niet dat ze nu persoonlijk iets tegen die mensen hebben, ze moeten ook leven, maar met al die rare ziekten van tegenwoordig. Je kunt niet voorzichtig genoeg zijn. Ja, u begrijpt dat toch hé meneer: dit is een deftig appartement en zo zal het blijven ook. Ik heb dan maar gezegd dat het voor een vriend van mij was die sinds kort weduwnaar geworden is en wiens woning nu wat te groot geworden was. Dat kon er nog net door, en met één maand waarborg en drie maanden huur op voorhand was het in orde. Maar natuurlijk moeten de huisregels gerespecteerd worden, - die

1

hangen tussen haakjes aan een haakje achter de deur in de keuken - en geen kinderen of huisdieren of zo, want u begrijpt meneer: dit is een deftig appartement en zo zal het blijven ook.

ALEXANDER : Dat heeft u heel goed gedaan, Bernard.

BERNARD : Een werkvrouw is er niet, voor het onderhoud moet de huurder zelf instaan.

ALEXANDER : O, maar dat geeft niet hoor. Ik red me wel. Ik ben tenslotte ook nog soldaat geweest.

BERNARD : (*Praat gewoon verder.*) Ja, ik weet wel dat het nu niet onmiddellijk je van het is, dat u heel wat meer gewoon bent dan dit hier, maar ik vrees toch Sire, dat u het hier voorlopig zult moeten mee doen. Ondertussen zal ik natuurlijk verder zoeken tot ik iets beters vind, iets dat wat meer aangepast is aan uw status en uw verlangens, maar ik verzeker u dat het allesbehalve gemakkelijk

ALEXANDER : Bespaar u de moeite, Bernard. Voor mij is dit hier meer dan voldoende.

BERNARD : (*Praat gewoon verder*) En het is niet dat ik niet gezocht heb. God mag weten hoeveel appartementen, en studio's ik de laatste dagen bezocht heb....

ALEXANDER : Voor mij moet dat echt niet meer zijn, Bernard.

BERNARD : ...maar u moet weten dat in een stad als Brussel het echt....

ALEXANDER : (*Met nadruk*) Bernard, u hoeft echt niet verder te zoeken, voor mij is dit prima.

BERNARD : (*Ontgoocheld*) O... wel... Tja, als dit voor u goed is, dan... Dan zal ik u maar eens rondleiden, alhoewel we hier wel vlug rond zijn. Dit is hier dus de woonkamer, zoals u hopelijk al opgemerkt hebt. Er zijn schakelaars voor het licht daar en daar; de bediening van het TV-toestel ligt er bovenop. En niet roken, heeft de eigenaar gevraagd, want u weet..... En als u me dan wilt volgen, (*Bernard laat Alexander telkens de kamer binnengaan, terwijl hij vanuit de*

deuropening uitleg geeft.) dan heeft u hier het badkamertje. Ja, dat ding daar in de hoek is inderdaad het bad. Het is natuurlijk heel wat anders dan u gewoon bent, Sire, maar met een beetje goede wil en het over boord laten hangen van enkele lichaamsdelen moet het toch mogelijk om daarin min of meer comfortabel een bad te nemen. Daarnaast ziet u het toilet - altijd twee maal doortrekken -, en dat daar is de lavabo. Groot voordeel van zo'n kleine badkamer is, dat u zittende op het toilet tegelijkertijd uw voeten kunt wassen in bad, en uw tanden poetsen aan de lavabo. *(Ze gaan naar de keuken.)* Verder is dit hier dan het keukentje. Ik heb het mij veroorloofd om wat boodschappen te doen; wat etenswaren en zo. Die vindt u in de voorraadkast daar in de hoek en in de koelkast. Tassen en borden en zo vindt u in die twee kasten boven het aanrecht, bestek in die lade daar, potten en pannen daaronder. Van het fruit in die fruitmand zou ik maar niet proeven, dat heb ik al gedaan en ze zijn echt van plastic. *(Naar slaapkamer.)* En dan is dit tenslotte nog het slaapkamertje. Ik heb uw lievelingslakens uit het paleis meegenomen, u weet wel, die van de Rode Duivels. Als u het mij toestaat, dan maak ik straks nog wel even uw bed op.

ALEXANDER : *(Op uit slaapkamer)* Uitstekend Bernard. U heeft hier echt prachtig werk verricht. Wat zou ik toch zonder u moeten beginnen?

BERNARD : Pas op hé Sire, maar het was allesbehalve gemakkelijk. Ik heb dagen en dagen op zoek door de stad gelopen, ik ken nu alle immobiliënkantoren in deze stad, ik heb dagelijks alle woonadvertenties in de kranten uitgepluisd op zoek naar een geschikte woning voor u... *(Draagt ondertussen rugborstel en plastic eendje naar de badkamer.)*

1

ALEXANDER : Wat kan ik daar nog meer op zeggen, dan dat u bij wijze van spreken een echte heilige bent; een sint, Bernard.

BERNARD : O, Sire nu moet u ook niet overdrijven. Ik deed gewoon mijn plicht. O, en dit zult u beslist leuk vinden. *(Neemt stoel en gaat ermee naar het balkonvenster. Gaat erop staan en wringt zich in heel labiele positie.)* Als u hier zo gaat staan... Dan kunt u daarboven die huizen.... Wacht eens.... Ja, daar is het, dan kunt u daar boven, zo schuin weg naast die grote schoorsteen... Wel dan kunt u daar heel gemakkelijk en zonder enige moeite net het topje van uw paleis zien. *(Stapt af van de stoel. Enthoesiast:)* Kijkt u zelf ook maar eens hoor.

ALEXANDER : Nee, dank u Bernard. Daar heb ik nu geen behoefte aan.

BERNARD : O... Nu, dan weet u het in elk geval toch. Daar in die hoek boven die huizen. Voor het geval dat u soms wat heimwee zou krijgen, hier in deze kleine flat. Geeft altijd toch nog een beetje een gevoel van thuis, is het niet?

ALEXANDER : *(Verstrooid)* Ja, dat is zo.

BERNARD : Ja, het is natuurlijk niet hetzelfde als thuis, het is zelfs niet te vergelijken met uw Paleis, maar ja... Als dit uw wil is, wie ben ik dan om daar tegen in te gaan? De klant is koning, zullen we maar zeggen.

ALEXANDER : Juist. Ja. Daar wil ik het nu toch nog eens met u over hebben. Nu ik dus voorlopig hier mijn intrek zal nemen, en het leven zal leiden van een doodgewone burger van dit land, wil ik ook dat u mij behandelt als een doodgewone burger, dat u tegen mij praat zoals u bij wijze van spreken tegen uw buren praat.

BERNARD : Dat zullen heel korte gesprekken worden, Sire, want de enige buren die ik heb zijn Lies en Bella, twee koeien in de wei naast ons huis. En daar valt,

1

behalve over de melkquota, echt niet veel mee te praten.

ALEXANDER : Je begrijpt wel wat ik wil zeggen. Vanaf nu zou ik graag hebben dat u mij niet meer aanspreekt met Sire, zoals u normaal doet, maar gewoon met Alexander. Akkoord?

BERNARD : *(Verontwaardigd.)* Maar Sire, dat kunt u van mij toch echt niet verlangen. U mag mij alles vragen, behalve dat. Ik zou het gewoonweg niet over mijn lippen kunnen krijgen, Alexander. Het klinkt zo... zo gewoon.

ALEXANDER : Bernard, zolang ik hier ben, wil ik er in niets aan herinnerd worden wie of wat ik ben.

BERNARD : Het spijt me, Sire, maar dat kan ik echt niet doen. Voor mij bent u en blijft u altijd mijn koning en blijf ik u Sire noemen tot in der eeuwigheid. Amen.

ALEXANDER : Goed, maar dan alleen als wij onder ons tweeën zijn. Voor de rest wil ik er absoluut in niets meer aan herinnerd worden. Afgesproken? Dan zou ik me nu graag toch wat verfrissen. De badkamer is daar, niet? *(Af badkamer.)*

(Bernard zet doos op de grond, haalt er plechtig een plastic zak uit, legt die op tafel, gaat in de houding staan, en haalt er een Belgische vlag uit, die hij openspreidt op tafel.)

ALEXANDER : *(Op)* Bernard, wat is dat?

BERNARD : Wat bedoelt u, Sire?

ALEXANDER : Daar op tafel.

BERNARD : Een tafelkleed.

ALEXANDER : Bernard, dat is een Belgische vlag.

BERNARD : Ja, nu u het zegt, het was mij eigenlijk nog niet opgevallen.

ALEXANDER : Bernard, alstublieft, plooi die vlag op en neem ze terug mee.

1

BERNARD : Maar Sire, het is toch een aloude traditie dat de nationale driekleur wordt uitgehangen als de koning thuis is.

ALEXANDER : Doe ze alstublieft weg, Bernard.

BERNARD : Maar zo moet u zich toch wat beter thuis voelen Sire?

ALEXANDER : Bernard, probeer dan toch eens te begrijpen wat mijn bedoeling is, waarom ik hier wil komen wonen, ver van alle politieke drukte, ver van al dat officiële gedoe. *(Gaat met rug naar Bernard door venster kijken)*

BERNARD : *(Zuchtend.)* Goed Sire, zoals u wilt. *(Doet vlag weg, maar haalt klein Belgisch vlagje uit.)*

ALEXANDER : *(Nog steeds met rug naar Bernard.)* Nee, Bernard, ook dat niet.

BERNARD : Sire, ik val misschien in herhaling, maar het moet mij toch echt van het hart. Ik geloof echt niet dat dit hier een geschikte plaats is voor u. Ik bedoel, als u gans uw leven lang gewoon bent om in een paleis te wonen, waar u alle ruimte en comfort had die u zich maar kon wensen, en dan kom je plots in zo'n klein appartementje... Dit appartementje, Sire, dat is toch voor normale mensen, ik bedoel gewone mensen, Jan met de pet, Marie met de broek, maar toch niet voor iemand als u.

ALEXANDER : Maar het is net dat wat ik wil. Zo wil ik leven. Probeer dat toch eens te begrijpen, Bernard. Ik wil niet langer boven mijn landgenoten staan, ik wil er tussen wonen en leven. Ik wil één van hen zijn. Zoals onze politici het zo plastisch kunnen uitdrukken, - en jammer genoeg blijft het daar dan ook bij - we moeten de band, het contact met de burger herstellen. Daarom juist heb ik u gevraagd om in de stad zelf iets te zoeken voor mij, en niet in de een of andere riante buitenwijk aan de rand van de stad.

BERNARD : Maar Sire, u bedoelt toch niet dat u van plan bent om hier definitief te blijven wonen?

Alexander: Ik weet het niet Bernard. Ik weet het echt nog niet. Ik wil eerst eens enkele dagen rustig de tijd nemen om alles te overdenken, alles eens goed op een rijtje te zetten.

BERNARD : Maar dat kunt u in uw paleis toch ook doen. En zelfs nog beter dan hier, want daar heeft u toch nog veel meer plaats om alles op een rijtje te zetten.

ALEXANDER : Nee Bernard, daar wordt ik voortdurend aan mijn plichten herinnerd en verplicht mijn rol als staatshoofd te spelen. Hier wil ik gewoon rustig nadenken wat ik met de rest van mijn leven zal aanvangen. Of ik nog wel iets te betekenen heb voor mijn landgenoten.

BERNARD : Maar natuurlijk betekent u nog wat voor uw landgenoten. Ze waarderen u en vertrouwen op u. U bent hun leidsman. Maar u moet er ook zelf iets voor doen om hun vertrouwen te winnen en waardig te zijn. Ik zeg altijd maar: 10 miljoen Belgen, die moet je verdienen, elke dag weer.

ALEXANDER : Ik weet het toch niet. Soms vraag ik me toch af of onze bevolking nog wel nood heeft aan een koning, of het koningsschap hen nog wel iets zegt.

BERNARD : *(Verontwaardigd.)* Sire, u gaat me hier toch niet vertellen dat u er ook maar één ogenblik aan twijfelt dat u niet meer geliefd zou zijn bij de bevolking? Dat uw landgenoten op u zouden uitgekeken zijn? Dat is toch onzin. Kijk Sire, om u maar één voorbeeld te geven: kunt u mij één schrijver of populaire zanger noemen, van wie er in dit land meer boeken of cd's verkocht worden, dan er van u postzegels verkocht worden? Welnu dan, dat zegt toch meer dan genoeg?

ALEXANDER : En toch staat mijn besluit vast.

BERNARD : En moet dat dan echt hier gebeuren, Sire? Dit is toch geen geschikte omgeving voor u. En hier de ganse dag alleen zitten, dat is toch ook niets voor iemand als u die gewoon is om dagelijks met zovele mensen in

contact te komen. Ik heb het u al voorgesteld en ik vraag het u nog eens: waarom komt u niet rustig enkele dagen bij ons logeren. Nu onze Martin het huis uit is, is er toch een kamer vrij. En het zou voor mij alleszins een hele geruststelling zijn, dat ik u hier niet helemaal alleen moet achterlaten.

ALEXANDER : Dat is heel vriendelijk van u, Bernard, maar ik kan het echt niet aannemen. Ik moet er in mijn eentje uitgeraken. En ik wil alleszins uw lieve vrouw en u geen overlast bezorgen. Trouwens, u vertelde mij onlangs toch dat uw kleinkind regelmatig bij u thuis was? Ik denk wel dat u daarmee al meer dan de handen vol heeft.

BERNARD : Dat mag u wel zeggen, Sire. Stijntje is een echte rakker. Zoals die kan tekeer gaan. In een mum van tijd haalt hij het ganse huis overhoop. Ik noem hem altijd Woestijntje. *(Lachbui)* Begrijpt u hem? *(Klap op Alexanders schouder)* O Sorry. Woest Stijntje. Woestijntje. Zelf gevonden. Goed hé. Maar u blijft altijd welkom hoor.

ALEXANDER : Dat weet ik Bernard, dat weet ik.

BERNARD : Als u dan echt van plan bent om hier te blijven, zou ik me wel wat minder zorgen over u maken, indien u me zou toestaan om aan Staatsveiligheid te vragen dat ze hier een mannetje of twee bij u zouden plaatsen.

ALEXANDER : Wat wilt u er hier eigenlijk van maken, Bernard? 'Drie mannen onder één dak' misschien?

BERNARD : Het zou nochtans een geruststelling zijn, als ik wist dat u dag en nacht zou bewaakt worden. Je weet tenslotte maar nooit.

ALEXANDER : Niet overdrijven hé Bernard. Wat zou er hier immers kunnen gebeuren? Ik ben Salman Rusdie niet hoor. Trouwens, we hadden toch afgesproken dat alleen u en ik zouden weten waar ik verblijf? Dat was toch zo, Bernard?

BERNARD : Ja, dat wel... maar....

Alexander: Bernard?

BERNARD : 't Is te zeggen, mijn Mariette weet het ook. Het spijt me Sire, maar ik moest het haar vertellen. Ze dacht immers, dat ik, door dat voortdurend zoeken in de kranten naar een leegstaand appartement, dat ik van plan was om er met een of ander jong ding vandoor te gaan. Maar u mag absoluut gerust zijn hoor, Sire. Mijn Mariette kan zwijgen als een graf. Ze mogen haar ondervragen, ze mogen haar op de rooster leggen, ze mogen desnoods haar tong uitrukken: Mariette lost geen woord. O, en nu we het toch over mijn vrouw hebben... *(Zet kartonnen doos terug op tafel.)*... Raad eens wat ze meegegeven heeft.

ALEXANDER : Zeg dat het niet waar is.

BERNARD : Jaja, toch wel, Sire. *(Haalt twee bokalen ingelegde groenten uit.)* Worteltjes en erwtjes. Koningin Margareta was er verlekkerd op.

ALEXANDER : Dat had u nu toch echt niet moeten doen Bernard. Dat is teveel van het goede.

BERNARD : Mijn vrouw stond erop Sire, dat ik er enkele voor u zou meenemen. Och, u weet toch ook wel hoe ze is, we hebben een veel te grote moestuin voor ons twee, en dan wil zij per se alles inmaken. We delen dan maar uit aan familie en vrienden. Ik heb er ook wel eens enkele meegebracht naar het paleis. Koningin Margareta zei altijd: Bernard, telkens ik u zie, moet ik aan snijboontjes denken. Dat zei ze altijd. *(Is ontroerd door de herinnering.)*

ALEXANDER : Ja. Maar de laatste jaren bracht u dan ook bijna dagelijks enkele bokalen ingemaakte groenten mee. Voor we het wisten, stond de hele provisiekamer vol.

BERNARD : Maar daar maakte u toch geen probleem van, is het niet Sire?

ALEXANDER : Ik moet toegeven dat ik in het begin toch niet goed wist, wat ik daar allemaal mee moest aanvangen. We waren tenslotte ook maar met twee in ons

1

gezinnetje. Maar toen ik elke politicus die op het paleis kwam, zo'n bokaal groenten meegaf, smolt de voorraad als sneeuw voor de zon.

BERNARD : Het was inderdaad een groot succes.

ALEXANDER : Plots kwam iedereen graag naar het paleis. Zelfs de meest overtuigde republikein kwam plots met plezier op audiëntie. Weet u Bernard, dat ik bepaalde politici uit de regering ervan verdenk om stiekem die laatste regeringscrisis in de hand te hebben gewerkt om toch maar eens wat frequenter op het paleis te kunnen komen? En het ergst van al was nog onze goede vriend de eerste minister. Voor ik met het uitdelen van groenten begon, kwam hij trouw elke week op dinsdag verslag uit brengen over de stand van zaken in het parlement. Maar eens hij die ingemaakte groenten meekreeg, moest ik hem afremmen of hij zou elke dag gekomen zijn, wat zeg ik, zelfs tweemaal per dag. En ook de buitenlandse politici die op het paleis kwamen, waren ermee in de wolken.

BERNARD : Alleen de Amerikaanse president was er niet zo enthousiast over. Hij hield meer van 'Chicken Tonight'.

ALEXANDER : O, en weet u nog president, hoe heette hij nu ook al weer? President... U weet toch wel, dat dikkertje, de president van dat kleine Arabische Golfstaatje, die drie verdiepingen van het Hilton hotel had afgehuurd om al zijn vrouwen onder te brengen?

BERNARD : President Ahmal van Quarein? Daar hebben we toch maar heel op het nippertje een diplomatiek incident kunnen vermijden.

ALEXANDER : Zeg dat wel. En in feite berustte alles toch maar op een misverstand. Nadat hij zich zo lovend had uitgesproken over uw groenten, vroeg ik hem of ik hem een plezier kon doen met wat steriliseerbokalen voor zijn vrouwen. Hij nam dat als een grove belediging op.

'Of ik dan werkelijk dacht dat ze in zijn land nog geen modernere methoden van geboortebeperking kenden?' Uiteindelijk is alles nog goed gekomen en is hij vertrokken met twee auto's vol ingemaakte groenten. Zijn ministers moesten maar een taxi bellen om op het vliegveld te komen. Ja, Bernard, ik mag wel zeggen dat de nationale en ook de internationale politiek de laatste jaren in grote mate bepaald werd door jouw boontjes, worteltjes, erwtjes en tomaten. Zonder jouw ingelegde groenten had de wereld er nu misschien helemaal anders uitgezien.

BERNARD : Dat is te veel eer, Sire. Nu, dan zet ik die maar in de keuken, want dan zou ik nu graag, als het voor u goed is, naar huis gaan. Ja, ziet u, het is vanavond onze wekelijkse kaartavond en ik laat mijn vrienden dan niet graag wachten. Ze komen speciaal uit Nijvel. Tenminste als het voor u goed is. Als u liever heeft dat ik hier nog wat bij u blijf, dan hoeft u het maar te zeggen. Dan telefoneer ik wel even, dat ik wat later kom.

ALEXANDER : Maar nee, Bernard, ga toch gerust naar huis.

BERNARD : Ok; maar één woord van u, Sire en ik blijf.

ALEXANDER : Ga nu maar, Bernard. Ze zullen al zitten wachten op u; de bende van Nijvel.

BERNARD : Dank u Sire. Wel, dan ga ik maar. *(Trekt zijn jas aan en neemt hoedje.)* U bent toch zeker...

ALEXANDER : Ja, Bernard. En ga nu alstublieft naar huis.

BERNARD : En vergeet vooral niet de deur achter mij te sluiten. En als u uitgaat, eerst nog eens controleren of het gas wel uit is. En niet vergeten uw sjerp om te doen als u naar buiten gaat, want het kan nog heel koud zijn. En ik zou toch niet willen dat u u een verkoudheid op uw koninklijke hals haalt. En als u gaat winkelen, niet vergeten om Valoiszegeltjes te vragen. En....

ALEXANDER : Ik zal eraan denken, Bernard.